

Timglasets

Vilsna i det öde landskapet stannade vi till hos en eremit för att fråga om vägen. Med ivriga gester förklarade han att det inte fanns någon väg ut. Den vida öknen som vi färdades genom var i själva verket botten på ett väldigt timglas där tiden runnit ut. Sanden på marken var alltså förfluten tid. Jag frågade honom om det betydde att tiden upphört eftersom ingen sand längre strålade ner från himlen, som måste vara timglasets övre, tomma sfär. Han nickade milt när han såg att jag förstod. Betydde det också i så fall att vi alla var döda? Än en gång nickade han till svar. Vi befann oss alltså vid tidens slut, en punkt där allt var förflutenhet i form av de oändliga sanddynerna som bredde ut sig åt alla håll så långt ögat kunde se. Vi var inte sena att ta farväl av den galne eremiten och fortsatte färden. Tre gånger vände jag mig om och såg efter honom. Varje gång stod han kvar med händerna över huvudet, som om han väntade på att något skulle falla ner från himlen. Efter några timmar blåste det upp till sandstorm. Kanske var det tiden som återvände. Eller bara någon som skakade timglasets. Eller kanske skedde båda sakerna samtidigt när någon vände upp och ner på alltsammans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nitram P med Poeter.se id #29091 innehar upphovsrätten